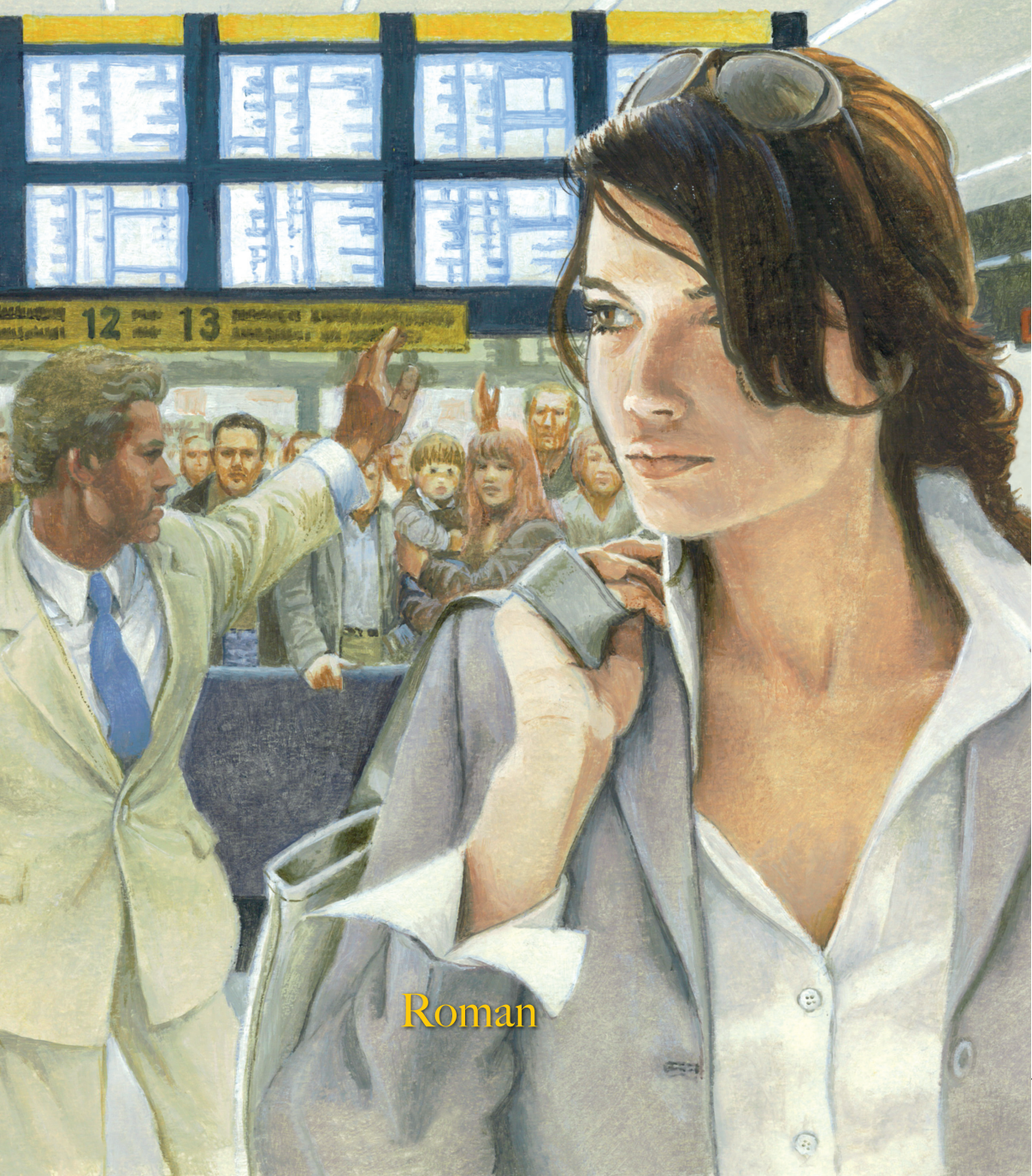

Olga van der Meer

Winterstormen

Roman

Olga van der Meer

Winterstormen

Westfriesland

HOOFDSTUK 1

Julian huilde. Judy Verschuur streek met een vermoeid gebaar een vochtige haarlok van haar voorhoofd. De baby was pas vier dagen jong, ze zat nog midden in haar kraamtijd. Hier zou ze van moeten genieten, dacht ze cynisch. Het constante gehuil van Julian maakte dat echter onmogelijk. Zelfs als hij stil was, leek zijn doordringende geschreeuw nog in haar oren te weerklinken. Tegelijkertijd was ze blij als hij wakker werd, want de ongewone stilte tijdens zijn slaapjes gaven haar iedere keer het angstige gevoel dat er iets niet in orde was. Als haar man Arnoud haar niet tegenhield, zou ze steeds het kinderkamertje in sluipen om te controleren of Julian nog wel ademde.

‘Was dit nou werkelijk wat we graag wilden?’ vroeg Judy op de avond van de vijfde dag na Julians geboorte wanhopig.

‘Het wordt vanzelf makkelijker,’ probeerde Arnoud haar te troosten.

‘Zou het?’ Ze waagde het zijn woorden te betwijfelen. Tijdens de laatste maanden van haar zwangerschap had ze talloze roze dromen gehad over deze eerste tijd, waarvan iedereen zei dat die uniek was. Tot nu toe viel het haar echter bitter tegen. In plaats van heerlijk met haar mannetje in het grote tweepersoonsbed te liggen en zich te laten verwennen door Arnoud en de kraamverpleegster, was ze naar haar gevoel alleen maar bezig met Julian zijn fles te geven, hem te verschonen en hem te troosten. Ze was nog nooit eerder in haar leven zo moe geweest als nu. Dat de kraamverpleegster wegens overstelpende drukte en een nijpend personeelstekort slechts halve dagen kwam, hielp er ook niet aan mee om zich wat beter te voelen. Arnoud deed zo veel hij kon, maar met zijn eigen zaak kon hij het zich nu eenmaal niet veroorloven om een langere periode helemaal niet te werken. Ondanks de situatie thuis ging hij toch iedere dag even naar de lunchroom annex banketbakkerij die hij samen met zijn zus

Connie bezat. Bij grote drukte of problemen liep het uurtje dat hij gepland had om weg te zijn, dan fors uit.

‘Je stelt te hoge eisen aan jezelf,’ sprak Arnoud nu bemoedigend. ‘Je kunt niet verwachten dat het meteen allemaal van een leien dakje gaat, dat is niet reëel. Het krijgen van een baby gooit je hele leven overhoop, om over de lichamelijke gevolgen nog maar niet te spreken. Geef jezelf wat tijd om aan de veranderde situatie te wennen en probeer een beetje te genieten.’

‘Waarvan?’ vroeg Judy stekelig.

‘Vanmiddag heeft Julian twee uur achter elkaar geslapen. Ik heb een tijdje naast zijn bedje naar hem zitten kijken, het was een schitterend gezicht. Dat ontspannen gezichtje, die gebalde vuistjes naast zijn hoofd, prachtig,’ zei Arnoud enthousiast. ‘Jammer dat jij in die tijd ook sliep, anders hadden we samen van de aanblik van onze zoon kunnen genieten.’

‘Ik was bekef. De hele ochtend terwijl jij in de lunchroom was, heeft hij gehuild,’ zei Judy kortaf.

Hij keek haar even opmerkzaam aan. ‘Dat klinkt als een verwijt aan mijn adres.’

Judy zuchtte diep. ‘Ach nee, zo bedoel ik het niet. Jij kunt er ook niets aan doen dat hij juist stil werd op het moment dat jij thuiskwam, ik heb alleen wel het idee dat je me niet helemaal gelooft. Ik krijg het gevoel dat jij vindt dat ik vreselijk overdrijf en dat ik me aanstel.’

‘Natuurlijk niet.’

Het klonk overtuigend genoeg, toch geloofde Judy hem niet helemaal. Arnoud kon haar soms zo sceptisch aankijken als ze klaagde. Maar misschien klaagde ze ook wel te veel, dacht ze toen eerlijk. Het was een enorme ontgoocheling voor haar dat ze niet voortdurend op de roze wolk vertoefde die veel tijdschriften haar beloofd hadden. Haar wolk was donkergrijs en dat was een behoorlijk groot verschil. Het moedergevoel was er gelukkig wel. Direct toen ze Julian voor het eerst in haar armen had gekregen,

was ze overvallen door dat beroemde oergevoel. Ze had haar leven willen geven voor hem als dat nodig mocht zijn. Stapelverliefd was ze op dat kleine ventje, helaas kon hij haar ook stapelgek maken met zijn voortdurende, doordringende gehuil. In de paar dagen dat hij op de wereld was, had ze al van alles geprobeerd om hem stil te krijgen, ondanks de bewering van haar kraamverpleegster dat het huilen vanzelf wel over zou gaan en dat ze er niet al te veel aandacht aan moest besteden. Judy kon dat echter niet. Als Julian huilde, sneed dat dwars door haar hart heen. Dan wiegde ze hem eindeloos in haar armen, probeerde ze hem uit zijn flesje te laten drinken uit angst dat hij nog honger had en sprak ze sussende woordjes tegen hem.

Deze avond was dat niet anders. Terwijl Arnoud toekeek, liep Judy rondjes door de huiskamer heen met een huilende Julian in haar armen.

‘Misschien is hij wel gewoon moe en wil hij slapen,’ zei Arnoud. ‘Wat weet jij daar nou van?’ viel Judy ongewoon fel voor haar doen uit.

‘Niets,’ gaf Arnoud toe. ‘Ongeveer net zo veel als jij waarschijnlijk.’

‘Maar ik probeer tenminste nog iets om hem stil te krijgen.’

‘Lieve schat, hij heeft eten gehad, hij heeft een boertje gelaten en hij heeft een schone luier om. Meer kun je niet doen. Leg hem in zijn bedje en laat hem gewoon even huilen, dan valt hij waarschijnlijk vanzelf wel in slaap.’

‘Dat klinkt wel erg makkelijk,’ zei Judy moedeloos.

‘Het hoeft ook niet zo ingewikkeld te zijn. Geef Julian maar hier en ga jij nu eens lekker zitten. Vergeet niet dat je nog herstellende bent van de bevalling.’ Arnoud nam Julian van haar over en dwong haar plaats te nemen op de bank. Met Julian tegen zijn schouder, schonk hij iets te drinken in en zette dat voor haar neer. Het onbedaarlijke huilen van Julian ging over in een licht gesnik, even later was hij stil.

‘Waarom is hij bij jou wel stil?’ vroeg Judy zich hardop af. ‘Omdat ik een man ben. Wij mannen begrijpen elkaar. Nietwaar, kerel?’ Arnoud kietelde Julian onder zijn kleine kinnetje. Het kind keek hem met grote ogen aan. ‘Zie je wel? Wij voeren een woordloos gesprek samen. En nu ga ik deze man vertellen dat hij lekker moet gaat slapen en ons niet mag storen vannacht.’ ‘Ons?’ informeerde Judy liefjes. ‘Jij bent nog niet één keer wakker geworden van hem.’ ‘Ik hoor dat nu eenmaal niet, maar als jij me roept, ga ik er met alle liefde uit voor hem.’ ‘Alsof dat nut heeft als ik toch al wakker ben.’ ‘Je bent een kleine zeurpiet,’ sprak Arnoud bestraffend. Hij hield Julian vlak voor haar gezicht. ‘Zeg je zoon welterusten, ik ga hem in bed leggen.’ ‘Veel succes,’ wenste Judy. Ze wist wel bijna zeker dat Julian weer zou gaan gillen op het moment dat hij neergelegd werd. Het bleef echter stil in de kinderkamer, ook toen Arnoud na tien minuten terug kwam. ‘Hij slaapt,’ meldde hij. Judy keek hem ongelovig aan. ‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’ Arnoud ging naast haar zitten en sloeg zijn arm om haar heen. Judy kroop heerlijk tegen hem aan. ‘Je bent te gespannen en je wilt het allemaal te goed doen. Een baby voelt dat aan en reageert daarop door te huilen,’ zei hij. ‘Het komt allemaal wel goed, heus. Je moet een beetje meer vertrouwen krijgen in jezelf. Jij en Julian moeten elkaar leren kennen en samen een ritme opbouwen, dan komt de rest vanzelf.’ ‘Laten we het hopen. Ik voel me inderdaad erg onzeker als hij huilt en ik weet niet waarom,’ bekende Judy. ‘Als baby’s huilen willen ze eten of aandacht,’ wist Arnoud met de ervaring van vijf dagen vaderschap. ‘En maak je niet zo veel zorgen, deze periode gaat vanzelf voorbij. Voor je het weet, maakt hij je in ronde woorden duidelijk wat hij wil,’ grijnsde hij.

‘Je bedoelt te zeggen dat ik dan naar deze dagen terugverlang?’ lachte Judy met hem mee. ‘Dat is iets wat ik me nauwelijks kan voorstellen, moet ik eerlijk zeggen. Ik had verwacht dat het makkelijker zou zijn.’

‘Dat wordt het nog wel,’ sprak Arnoud met vertrouwen. ‘Wat is het overigens een heerlijk jochie, hè? Ik kan uren naar hem kijken. Soms fronst hij zijn wenkbrauwen in zijn slaap en dan is het net of hij heel diep over een probleem nadenkt. Andere keren vertrekt hij dat mondje zo dat het lijkt of hij lacht.’

‘Het is een volmaakt kind,’ was Judy het helemaal met hem eens. Ze meende het, al werd ze, nu al, af en toe tot wanhoop gedreven als hij hilde. De verliefdheid op haar kind was ondanks dat in grote mate aanwezig. Van tevoren had ze niet beseft dat dit gevoel zo allesomvattend zou zijn.

De televisie bleef die avond uit. Arnoud en Judy bogen zich over de talloze foto’s die Arnoud inmiddels al van Julian had gemaakt en Judy beschreef zijn eerste dagen op deze wereld in het babyboek.

‘Dat wordt leuk,’ zei Arnoud waardierend. ‘Grappig zoals jij je gevoelens verwoordt. Het is me al vaker opgevallen dat jij daar goed in bent, daar zou je iets mee moeten doen.’

‘Toevallig dat je dat zegt,’ ging Judy daar serieus op in. ‘Ik speel al langer met de gedachte om iets in de journalistiek te gaan doen. Er zijn diverse cursussen op dat gebied.’

‘Waarom niet? Je moet altijd je hart volgen in wat je doet, dat is beter dan in een baan te blijven hangen die geen voldoening meer geeft. Dat heb ik ook gedaan met Connie samen en daar heb ik nog geen seconde spijt van gehad.’

‘Ooit,’ schoof Judy het alweer van zich af. ‘Voorlopig heb ik mijn handen vol aan Julian en aan mijn baan, al moet ik er eerlijk gezegd niet aan denken om daar straks weer heen te gaan en Julian aan vreemden over te laten.’

‘Doe dat dan niet,’ zei Arnoud laconiek. ‘Ja, kijk niet zo verbaasd

naar me. Als jij liever je werk opzegt om zelf Julian te verzorgen zal ik daar heus geen probleem van maken.'

'Ik weet het niet,' aarzelde ze. 'Is het tegenwoordig niet erg achterhaald om je compleet op het moederschap en het huishouden te storten? Van overheidswege wordt er behoorlijk druk uitgeoefend om juist vrouwen zoals ik aan het werk te houden. Economische zelfstandigheid en onafhankelijkheid staan erg hoog in het vaandel.'

'Als je dat soort overwegingen niet meetelt, wat wil je dan zelf het liefst?'

'Mijn baan opzeggen,' antwoordde Judy zonder aarzelen. Ze schrok zelf van dit antwoord, blijkbaar was ze er onbewust toch meer mee bezig dan ze zelf gedacht had. 'Kinderen zijn maar zo kort klein, voor je het weet moet hij hele dagen naar school,' zei ze er verontschuldigend achteraan.

Arnoud knikte bevestigend. 'Lieverd, als dit is wat jij wilt, doe het dan,' raadde hij haar aan. 'Trek je niets aan van de algemeen geldende regels die er heersen, doe wat je eigen gevoel je ingeeft.'

'Het is natuurlijk wel heel erg burgerlijk en ouderwets.'

'Nou en? Emancipatie houdt niet in dat je koste wat kost moet blijven werken, maar dat je als vrouw zijnde je eigen keuzes maakt. Werken kun je je hele leven nog, maar je kind is maar één keer klein. Als je in de jaren tot Julian naar school gaat een opleiding doet, is het trouwens ook geen verloren tijd. Over vier jaar kun je dan een baan zoeken waar je plezier in hebt en die je voldoening schenkt.'

'Het klinkt wel heel erg aantrekkelijk,' peinsde Judy.

'Meld dan morgen meteen aan je werkgever dat je na je zwangerschapsverlof niet meer terugkomt,' zei Arnoud voortvarend.

'Is dat niet heel erg drastisch? Moeten we hier niet goed over nadenken?'

'Waarom? Het gaat erom dat je gelukkig bent, niet dat je doet wat er van je verwacht wordt. Bovendien is het wel zo netjes om

je werkgever tijdig op de hoogte te stellen, zodat hij vervanging kan zoeken.'

'Oké, je hebt gelijk, ik doe het,' zei Judy ineens enthousiast. Er verschenen rode blosjes van opwinding op haar bleke wangen. De toekomst zag er plotseling heel erg aantrekkelijk uit voor haar. Werken in de journalistiek had haar altijd getrokken, maar het was er op de één of andere manier nooit van gekomen. Ze had geen hekel aan haar huidige baan als administratief medewerkster en min of meer automatisch was ze daar blijven hangen. Deze periode in haar leven was echter perfect om het roer volledig om te gooien. Het feit dat ze daardoor de verzorging en opvoeding van Julian niet uit handen hoefde te geven en ze zelf bij hem thuis kon blijven, gaf de doorslag. Julian was háár kind, zij was de aangewezen persoon om hem te verzorgen, niet een betaalde leidster op een crèche.

Ze voelde zich meteen een heel stuk beter na dit besluit. De moeheid leek van haar af te glijden en ze voelde zich geladen met nieuwe energie, alleen al bij het vooruitzicht.

Samen verzorgden ze Julian voor ze laat in de avond naar bed gingen. De baby werd amper wakker. Met gesloten oogjes dronk hij zijn fles leeg en liet hij zich verschonen. Op het moment dat Arnoud hem terug in zijn bedje legde gaapte hij hartgrondig en verzonk direct daarna weer in diepe rust. Twee gebalde vuistjes lagen naast zijn gezichtje, zijn beentjes had hij opgetrokken.

'Wat een plaatje, hè?' zei Arnoud trots.

Met de armen om elkaar heen geslagen bleven ze een paar minuten naar hem kijken voor ze naar hun eigen slaapkamer gingen. Judy voelde zich volkomen gelukkig toen ze in Arnouds armen in slaap viel. Dit was wat ze zich tijdens haar zwangerschap had voorgesteld: een tevreden slapende baby en twee dolgelukkige ouders.

Lang duurde haar rust echter niet. Een zwak gehuil van Julian, dat al snel overging in luid gekrijs, deed haar later wakker schrik-

ken. Lodderig staarde Judy naar de wekker, amper gelovend wat ze zag. Er was nog maar net een uur verstreken sinds ze naar bed waren gegaan. Julian kon onmogelijk al honger hebben, toch schreeuwde hij het hele huis bij elkaar. Slaapdronken hees Judy zichzelf overeind. Haar lichaam voelde zo zwaar aan dat het haar moeite kostte om haar benen op de grond te zetten. Ze wierp een blik op de slapende Arnoud, even kwam ze in de verleiding om hem wakker te maken, zoals hij zelf al voorgesteld had. Meteen liet ze dat plan weer varen. Zij was nu toch al wakker, het had geen enkel nut om ook de slaap van Arnoud te verstoren.

Wankelend liep ze naar de babykamer. Julian lag met een rood aangelopen gezichtje te krijsen, totaal over zijn toeren. Judy haalde hem uit zijn bedje en probeerde hem te sussen, maar zonder resultaat. Hij was ontroostbaar, wat ze ook probeerde. Ten einde raad maakte ze toch een flesje voor hem klaar, al was het nog geen twee uur geleden dat hij zijn voeding gekregen had, maar Julian weigerde de speen in zijn mond te nemen. Honger had hij dus niet, zijn luier was niet vuil en hij hilde ook niet omdat hij zich alleen voelde, anders had hij zich wel door haar laten troosten, dacht Judy moedeloos bij zichzelf. Wat deed ze dan verkeerd? Bij Arnoud was Julian wel altijd snel stil.

Ze had net besloten om Arnoud alsnog wakker te maken toen het huilen overging in een zacht jammeren en ten slotte helemaal stopte. Tegen haar lichaam aan viel Julian in slaap. Uiterst voorzichtig legde Judy hem terug in zijn bedje. Haar adem stokte toen hij even zijn ogen opende en een beweging maakte, maar tot haar grote opluchting viel hij toch weer in slaap. Nu zij nog. Snel dook ze terug in het koud geworden bed, zo moe dat ze wel een etmaal zou kunnen slapen.

Nog geen anderhalf uur daarna was het echter weer raak. Nu was het wél tijd voor Julians voeding, wist ze. Door die wetenschap kostte het haar minder moeite om opnieuw haar bed te verlaten. Zichzelf dwingend haar aandacht te houden bij wat ze deed,

maakte ze in de keuken zijn flesje klaar, daarna nam ze Julian mee naar de huiskamer. Bij het zachte licht van een schemerlampje gaf ze hem zijn fles. Nog voor hij hem goed en wel leeg had, zakten zijn oogjes alweer dicht. Nog even bleef ze zo zitten, met het warme lijfje van haar zoon tegen zich aangedrukt. Dit vond ze niet erg, al was het midden in de nacht en waren haar ogen dik van de slaap. Het donker dat hen omringde gaf een heel intieme sfeer. Alsof zij de enige twee mensen op de wereld waren. Dit was het, hier deed ze het voor. Dit soort momenten maakte de rest dubbel en dwars goed, dacht ze tevreden.

Van die tevredenheid was echter weinig meer te merken toen hij haar om vier uur die nacht voor de derde keer wakker brulde. Nog half slapend nam ze hem op haar arm, rondjes lopend door de ruime flat heen.

Misschien was dit haar straf wel, schoot het ineens door haar heen. Haar boete voor de manier waarop Julian verwekt was. Hoewel Arnoud dolgelukkig met Julian was en achteraf zelfs beweerde dat het zo had moeten zijn, kon zij toch nooit helemaal vergeten dat hij niet Julians biologische vader was.

Dwars door het doordringende gehuil van haar zoon heen gleden Judy's gedachten terug naar het jaar daarvoor. Samen met Connie en haar vriend Jerry hadden ze een perfecte zomer beleefd. Met zijn vieren vormden ze een hechte club, tot aan die fatale avond waarop Judy en Jerry, onder invloed van drank, samen in bed waren beland. Het was haar gelukt om dat slipper-tje voor Connie en Arnoud te verzwijgen, maar haar zwangerschap had roet in het eten gegooid. Opnieuw beleefde Judy die ene avond waarop zij Arnoud vertelde dat ze een kind zouden krijgen en hij haar voor de voeten had gegooid dat hij onmogelijk de vader kon zijn omdat hij al sinds zijn jeugd onvruchtbaar was. Maanden van verdriet, onzekerheid en pijn waren daarop gevolgd, voor hen allemaal. Uiteindelijk was het allemaal wel goed gekomen, maar de prijs was heel hoog geweest. De relatie

tussen Connie en Jerry had het niet gered en haar eigen vriendschap met Connie was er ook bijna aan onderdoor gegaan. Dat het nu weer als vanouds was tussen hen, was louter te danken aan het feit dat Connie zich eroverheen had gezet, iets waar Judy diep dankbaar voor was. Eigenlijk was haar leven alleen maar beter geworden door dat beruchte slippertje met Jerry. Arnoud had het haar vergeven en beschouwde Julian als zijn eigen zoon, Connie was weer terug in haar leven en, *last but not least*, ze had Julian gekregen. Als die bewuste avond er niet was geweest, was haar huwelijk met Arnoud altijd kinderloos gebleven. Al met al had ze totaal geen klagen over hoe het allemaal verlopen was. Als dat vele huilen van Julian en de intense moeheid die ze voelde de enige nadelen waren, moest ze dat maar voor lief nemen en er niet over zeuren, hield Judy zichzelf voor. Tenslotte was er niets in het leven helemaal volmaakt en ze had wel wat straf verdiend na alles wat er gebeurd was.

Tegen de ochtend viel Julian eindelijk weer in slaap. Judy rolde haar bed in met een hoofd dat gevuld leek te zijn met bakstenen. Hoe dol ze ook was op haar kind, ze kon niet ontkennen dat de realiteit van het moederschap zwaarder was dan ze had ingeschat.

Olga van der Meer

Winterstormen

Broer en zus Arnoud en Connie Verschuur hebben een goedlopende lunchroom. Maar zo succesvol als ze zijn op zakelijk gebied, zo ongelukkig zijn ze op het gebied van de liefde. Arnoud is getrouwd met Judy, de liefde van zijn leven, maar hun zoon Julian - een huilbaby - drukt zwaar op hun huwelijksgeluk.

Connie ziet met lede ogen aan hoe de koppigheid van haar broer en schoonzus tot een definitieve breuk lijkt te leiden. In haar eigen zoektocht naar de ware geeft Connie zich helemaal, maar of de man in kwestie dat vertrouwen waard is, is nog maar de vraag. Kunnen Arnoud en Connie zich, in deze stormachtige tijd, staande houden?

Winterstormen is een zelfstandig te lezen vervolg op *Die ene gouden zomer*.

ISBN 978 90 205 2927 2 • NUR 343

www.kok.nl

